

"אומץ לב" שנכתב בידי אריה אבנרי הוא ספר מרתק הרבה מעבר למושג השגור, הוא סוחף מהעמוד הראשון ועד לאחרון, כובש בזעקה נוקבת נגד מגפת המושחתים והשחיתות המכרסמת בנו כרמות רקב פעלתניות והצחנה המתפשטת מחניקה. כמי שקרא אותו בנשימה אחת אני מעיד כי לטעמי זהו ספר שהקורא לא יהיה מסוגל להניחו עד שיסיים את הקריאה בו ומנוחתו תיגרע ממנו. העיתונאי החוקר פורש כמו במאי מבריק סרט-מתח מדכא ומתמקד במצעד השחיתות שהתקבל כנורמה חברתית בישראל העייפה, השסועה וקרועה, ולופת בגרון עד חנק - מכאב ועלבון.

"הגיבורים" מוכרים בחלקם אחרים שטרם נחשפו, מבעלי עמדות מפתח כוחניות ועד לעסקנים זעירים. אלה היוצרים את התשתית ואת מעטפת ההגנה, מהם נגועים ממש בפלילים. ההפתעות הכרוכות בחשיפת מעלליהם של גיבורי הספר הנעשים לאור היום, בעזות-מצח, בציניות, מוכיחות שרבים מאתנו עדיין מתקשים להאמין בידי מי הפקדנו והפקרנו את גורלנו. לאלה ניתן לומר כי בסיום קריאת ספרו החדש של אבנרי, לא יתקשו להאמין. זאת המציאות המרה שנוגעת בכל אחד מאתנו.

הפרקים המסופרים כאן בסערות-נפש על-ידי לוחם בקו האש הראשון נשאבו מתוך מציאות קודרת. הפרשות אותן חושף אבנרי וקושרן היטב זו בזו מרתקות מכל רומן מתח. היריעה הנפרשת חושפת פיתולים מסוכנים בעלי גוון של התאבדות בנוסח אכול ושתה של מערכת מושחתת המנסה לבלוע את כולנו, והיא מגלה קומבינות מדהימות בחוצפתן ומציגה במלוא כיעורם ראשי ממשלה וטייקונים כלכליים המעורבים בחגיגה שאיננה נגמרת על חשבון הציבור. אלה הם אנשים שאין שמץ של מוסר בלבם ומעשיהם המבהילים מעוררים את השאלה: איך כל זה קרה וקורה לנו? על מה אנחנו נענשים?

אריה אבנרי, עיתונאי-חוקר וסופר נועז הוציא הפעם מתחת ידיו כתב-אישום מזעזע שידיר שינה מעיני רבים מאתנו שאין להם באמת מדינה אחרת. הלוחם הוותיק שזיהה את המחלה הלאומית הזאת כטרגדיה ישראלית כבר לפני ארבעים שנה, נחשב בצדק לאחד מגדולי הלוחמים נגד ההשחתה, השחיתות והמושחתים. הניסיונות להשתיקו - נכשלו. הוא לא נרתע מאיומים שהוטחו בו בדרכים שונות, גלויות וסמויות, החל מניסיונות לפגוע בשמו, בכיסו ועד לאיומים אפלים על חייו.

אכן, עצם קיומו של אדם כאריה אבנרי מטריד אנשים רבים מבין אלה שחמדנותם העבירה אותם על דעתם. עצם העובדה שביכולתו היה להקים שתי עמותות ציבוריות המבוססות על התנדבותם הפעילה של אישים מצטיינים החרדים למדינה שבאו מכל תחומי החיים, האחת "אמיתי" והשנייה "אומץ", מעידה על נחישות של אדם הרואה בפועלו שליחות מטעם רבים, לא רק למעננו, בעיקר לדורות הצעירים. רבים מאתנו תוהים ביום ובלילה, מה טיבה של המדינה הזו שאנחנו מורשים לילדינו?

המציאות שמתאר אותה אריה אבנרי מתוך ידע עצום, מחקר מעמיק והסתכנות אישית, עולה על כל דמיון והיא מרתיעה ומפחידה. המסופר כאן חושף את יכולתו העיתונאית-ספרותית לשתף אותנו בהבנת התהליך הגס שמרקיב את חיינו. רגע אחרי רגע מתפשט בתוכנו סרטן השחיתות הנוראה

ומשמיד כל חלקה טובה. החמדנות הבוטה והנהנתנות שאינה יודעת גבולות היא אויב המאיים על קיומנו לא פחות מהמר באויבינו. זאת שחיתות שמפוררת אותנו, מרסקת בהתמדה את יסודות קיומו של ביתנו - המדינה.

אין צורך בפרשנות. מול עינינו קמות האזהרות והופכות לתמרורים בוערים. הארץ שלנו נעשקת ומושחתת מיום ליום כאילו נעשתה לרכוש פרטי של קבוצת שודדים. כעת אנחנו עדים חיים לשלב בו מזעזעים גם את המערכת המשפטית, להקל על מלאכתם של אלה שכבר איננה נעשית בחשכת הלילה, אלא לאור היום, בצהרי יום כשמלאה השמש. המאבק הזה לבלימת התהליך המנוון המערער את יסוד קיומנו איננו עוד סתם מאבק בין צודקים ללא צודקים. זהו מאבק חד וברור על נפשה של המדינה. את הנקודה הדרמטית הזאת היטיב אריה אבנרי להשחזר.

החמדנות, הנהנתנות והעושק נתפשים היום כנורמה שעוברים עליה לסדר היום. רבים מאתנו התעייפו מזמן. נואשו. הרימו ידיים. ככה זה הם אומרים לא רק אצלנו, ככה זה בכל העולם. הבעיה היא שמעולם לא היינו ככל העולם. היינו ונשארו תלויים על בלימה. מה בעצם מסקנתו הפשוטה והברורה של אבנרי? שאסור לנו להרפות מהרצון הטבעי והברור להיות שונים המנסים לחיות בארץ שגם היא שונה ואחרת.

העובדות הקשות הנחשפות בספר הזה מעלות את חשיבות המסמך הנדיר הזה למדרגה של ספר-חובה, בכדי שכל אחד יוכל לפחות לומר לעצמו שקרא אותו. קריאת הספר היא חובה מפני שכל אזרח שפוי צריך לראות במפגש אתו, אחד על אחד, חלק מתעודת הזהות המשותפת שלנו. עצם הקריאה בו תיחשב להירתמות לבלימת הצניחה לתהום. הספר "אומץ לב" הוא המראה החושפת בדיוקנות את השתוללות מצעד אבירי השחיתות המרקיבים עד היסוד את מדינת ישראל - את הבית שלנו. אסור להתעלם מהאמת המרה שחשף האיש המתריע וזועק בשם כולנו .